

Святий Апостол Павел дума нарочно че, ако и да пиеме, ако и да ядеме, треба да сме склонни на слава та Божія. Нуждата прочее треба да е самый-тъ начинъ на едно дѣло, което отъ самосебеси е една свършенность естественна.

Треба още да приказваме на трапеза та безъ прираваніе и да не примляскуваме яденія та които ся намиратъ.

Воздержаніе то изискува да ядеме на уречени часове, колко то можеме. Не треба да зимаме примѣръ отъ ошья дѣца на кои то е нужно да даваме да пиятъ и да ядатъ въ неуречено време, зашто то тѣ или сж помалки или побезсилни отъ насъ, и ще глѣдатъ като лакоми, оногова кой то яде сѣки часъ, и като пияница кой то піе въ безнужно време.

Нѣкои родители и пріятели си правятъ помеждуси угощенія по нѣкогашъ, тья угощенія треба да не бѣдатъ роскошни, зашто то дѣца та, кои то често водятъ, не зематъ нѣкаковъ урокъ на роскошество и лакомство. Радость та, която съдружава пріятелските угощенія, за да бѣде подобно на Евангеліето не треба да бѣде нити превосходна, нити досадителна; мръсни те песни, попржжи те, пресмиванія та, приказките, кои то ни каратъ да излизаме отъ предѣлъ-тъ на воздержаніе то, сж толкова погрѣшки кои то докарватъ убійства и злодѣянія.

Дѣца та, на такива трапези и на други, треба да ся обносятъ сосъ чистота и благородіе, да не показватъ онова що то имъ ся по яде, да не пипатъ паници те, нити какво то има вътрѣ, и да искатъ благородно каквото имъ е нужно.